

[Christmas Møller.]

Vej med Hensyn til, hvorledes man kunde gennemføre en Sterlingparitetskurs, og det ærede Medlem vovede sig oven i Købet saa langt ud, at han sagde, at havde man fulgt ham, kunde der maaske ikke blot være opnaaet Sterlingparitet, men saa kunde der — saaledes maatte jeg forstaa det — være opretholdt en Guldkurs her i Landet, til Trods for, hvad der er sket ude omkring i Verden. Ja, men naar dette kan siges, naar man ved, hvad der har været forelagt Forslag om, naar dette kan siges, naar man ved, hvad der er forelagt af Ejendomsskatteforslag og meget andet, og naar man ved, hvad Skattebyrden og Rentebyrden paa Ejendomme er, saa maa det ærede Medlem virkelig ikke undre sig over, at man siger til ham, at han kan kun se sin egen Politik, sine egne Tanker og sine egne Taler. Det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal kan dog ikke være uvidende om eller bør i alt Fald ikke være det, at allerede i Foraaret 1930 rejste jeg Spørgsmaalet om den kommende økonomiske Krise i Danmark, og i Efteraaret 1930, da det ærede Medlem vuggede paa Middelhavets og det indiske Oceans blaa Bølger, fremførtes just denne Tale om Misforholdet mellem Eksportpriserne og det indenlandske Prisniveau fra konservativ Side. Derfor maa det ærede Medlem ogsaa forstaa, at der tales til ham paa denne Maade, naar det ærede Medlem fører denne Agitation, ladende ganske haant om, hvorledes Fortiden har formet sig.

Men det ærede Medlem sluttede med nogle Bemærkninger af samme Karakter som i Gaar, som jeg kun kan være tilfreds med. Partiet Venstre og mit Parti er jo enige om, at der maa en Tillempning af Udgifterne til, at de to Prisniveauer, som jeg saa mange Gange har sagt, maa nærme sig hinanden, at Ejendomsskatte og meget andet maa ned, men hvis man spørger mig, om jeg tror, at dette er tilstrækkeligt overfor Krisen, saa svarer jeg nej dertil, fordi det er min faste Overbevisning, at dette alene klarer det ikke. Der maa i dette Land føres en Beskæftigelsespolitik af en ganske anden Karakter, end man har været vant til, gaaende ud paa at bruge Landets egne Varer og egne Produkter i et helt, helt andet Omfang end hidtil, og denne Debat viser efter min Opfattelse ogsaa Mulighed for at naa til Vejs Ende samlet, idet det som Resultat af denne Forhandling kan fastslaaes, at vi alle er enige om, at der paa den ene eller den anden Maade maa meget stærke Hjælpeforanstaltninger til overfor den økonomiske Krise. Man kan gaa den Vej, som

vi er gaaet nogle Maaneder, og som vi ønsker afløst af en anden. Det Krav, som er rejst om fri Valutahandel, er i Dag alene et Krav om Tvangsafleveringens Afskaffelse, og ingen vil benægte, at overmaade mange af de Restriktioner, som ikke var nødvendige under en Guldvaluta, er nødvendige under en Papirvaluta, saaledes som dette Lands økonomiske Forhold er, f. Eks. at man ikke maa udføre danske Sedler, Checks og Veksler, og at udenlandske Indehavere af danske Obligationer ikke skal kunne sende dem hjem, sælge dem og tage Provenuet ud af Landet. Jeg tror, vi har Lov til at sige det paa den Maade, at man er enig om en Række meget betydningsfulde og skarpe Foranstaltninger paa dette Omraade. Dette er efter min Opfattelse vigtigt at understrege, thi Kampen staar ikke om, saaledes som maaske en og anden har ment at kunne sige, om vi skal ud i fuldkommen Frihed eller have en Række Tvangsforanstaltninger, nej, det, der er Problemet i denne Henseende, er meget mindre, fordi alle er klar over, at meget indskrænkende Foranstaltninger maa til.

Jeg vil, som jeg gjorde det i Gaar, give Udtryk for Haabet om, at de overmaade vanskelige Forhandlinger, som skal føres i de kommende Dage, maa blive ført saaledes, at man fra alle Sider bestræber sig mest muligt for at naa til Enighed her i Rigsdagen.

Fraenkel: Der var et Spørgsmaal, det ærede Medlem Hr. Madsen-Mygdal i Gaar gjorde til et Hovedpunkt i sin Tale, og som det ærede Medlem kom tilbage til ogsaa i Dag. Han sagde, at han havde stillet det til Handelsministeren — det erindrings jeg nu ikke, men det er ogsaa lige meget —, men han havde ikke faaet Svar derpaa, og jeg skal da tillade mig at søge at klare dette Spørgsmaal. Det er Spørgsmaalet om, hvorfor det alene for os af alle Lande skulde være om ikke nødtvungent saa dog magtpaaliggende at have en Sterlingkurs. Grunden dertil er efter min Mening den, at der er intet andet Land, der staar i en saa intens Handelsforbindelse med England forholdsvist som vi, og jeg tror ikke, der er noget Land, hvis hele Økonomi i den Grad er afhængig af England som vor.

For at klargøre, hvad det vil sige for Valutaen at have en intens Handelsforbindelse med et andet Land, skal jeg minde om Forholdene i forrige Aarhundrede, hvor man jo stod med meget forskellige Valutaer rundt omkring i de for-